

De la Pobla de Cérvoles a Nínive Dues veremes separades per 2.700 anys

Del raïm collit a mà als camps de les Garrigues fins als banquets del rei Asurbanipal. la vinya, el vi i la música formen part d'una mateixa història mediterrània.

Hi ha una cosa profundament mediterrània en una escena de verema: la calor que encara roman en les pedres, les mans que busquen el ram madur, l'olor dolça del raïm acabat de tallar i l'expectativa que aquell fruit acabarà convertit en vi.

Avui podem trobar aquesta escena a la Pobla de Cérvoles, a les Garrigues. Però si viatgem mentalment gairebé 2.700 anys enrere, fins a Nínive, la capital de l'Imperi neoassiri, hi trobem també vinyes, raïm, vi, banquets i música.

Han canviat les eines, les tècniques i la tecnologia. Però la relació entre l'ésser humà, la vinya i el vi conserva sorprenents punts de contacte.

Una verema que comença cada vegada abans

El setembre ha estat tradicionalment un mes fonamental per a la verema a les Garrigues.

El calendari, però, està canviant. Aquest 2026, el celler Mas Blanch i Jové, de la Pobla de Cérvoles, va començar la verema el 24 d'agost, gairebé tres setmanes abans que en la seva primera collita, vint anys enrere, quan les tasques començaven a mitjan setembre.

El celler va atribuir aquest avançament a un estiu especialment calorós. Les seves vinyes de muntanya, situades a més de 700 metres d'altitud, es veremen íntegrament a mà. La imatge és molt diferent de la que hauria trobat un agricultor de l'Antiguitat, però hi ha una coincidència essencial: la verema continua depenent de la vinya i del moment de maduració del raïm.

Avui el viticultor disposa d'anàlisis, coneixements científics i tecnologia. Fa milers d'anys, l'agricultor depenia sobretot de l'observació i del coneixement acumulat durant generacions.

El principi, però, era el mateix: esperar el moment adequat.

El relleu del banquet d'Asurbanipal aporta encara un altre element La música

En l'escena a dalt apareixen músics. El gravat el podeu trobar en El British Museum i actualment en l'exposició del Fòrum Caixa a Madrid, on ens monstre uns relleus, amb figures representades, tocant un tambor i una altra tocant un instrument de corda semblant a una arpa.

Altres relleus neoassiris permeten la importància dels instruments musicals. Un relleu de Nínive, datat aproximadament entre el 645 i el 635 aC, representa una arpista i un intèrpret de lira, en una escena relacionada amb el regnat d'Asurbanipal.

També es conserven representacions de dones tocant flautes dobles. Lires, arpes, tambors i instruments de vent formaven part de la cultura musical mesopotàmica.

La música acompanyava banquets, cerimònies, processons i actes religiosos i cortesans.

Asurbanipal entre vinyes

Al segle VII abans de Crist, a l'altra punta d'aquesta història, trobem Asurbanipal, un dels grans monarques de l'Imperi neoassiri.

Durant el seu regnat, entre el 668 i el 627 aC, Nínive es va convertir en un dels grans centres polítics i culturals del Pròxim Orient.

Als palaus de la ciutat es van crear extraordinaris relleus que representaven la vida de la cort. Entre els més coneguts hi ha el famós Banquet d'Asurbanipal. L'escena mostra el rei reclinat durant un banquet al costat de la reina, dins d'un jardí. Al seu voltant apareixen arbres, palmeres i vinyes.

La vinya, en aquest context, no és simplement un element agrícola. És part d'un paisatge de poder, abundància i celebració.

El jardí representa un espai controlat i ordenat al voltant del monarca. El vi forma part del banquet i, per tant, de la vida cortesana. La vinya deixa de ser només una font d'aliment o de beguda per convertir-se també en símbol de riquesa i prestigi.

Dues vinyes, una mateixa història

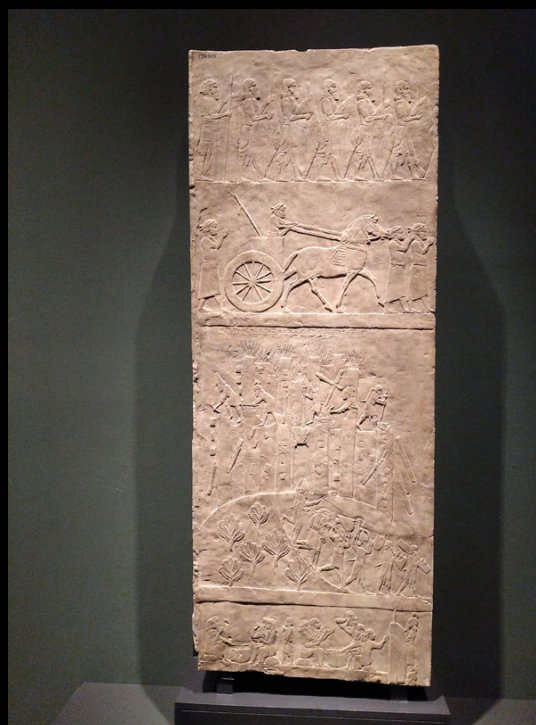
A la Poble de Cérvoles, un veremador pot tallar avui un ram d'un cep situat a més de 700 metres d'altitud. El raïm arribarà al celler, on serà seleccionat, processat i fermentat amb una precisió impensable per als agricultors de l'Antiguitat.

A Nínive, fa gairebé 2.700 anys, un altre treballador tallava raïms en un món completament diferent.

No tenia dipòsits d'acer inoxidable, controls digitals de temperatura ni maquinària moderna. Però coneixia una cosa essencial: el raïm s'havia de collir quan arribava el seu moment i podia convertir-se en vi.

Al jardí d'Asurbanipal, les vinyes apareixien com a símbol d'abundància. Els músics acompanyaven la celebració. El vi formava part de l'experiència cortesana.

Avui, a les Garrigues, el paisatge és un altre. Podem sentir el soroll de les tisores entre els ceps, veure les caixes omplint-se de raïm i els vehicles portant la collita cap al celler.

La vinya canvia de parcel·la, de varietat i de civilització. Canvien els instruments i canvia la música. Però el gest fonamental —cuidar el cep, esperar la maduració, recollir el ram i convertir-lo en vi— ens uneix amb aquells homes i dones que van viure a Mesopotàmia fa milers d'anys, i potser aquesta és una de les raons per les quals el vi continua tenint una mica de memòria on cada collita nova conté també una petita part de totes les collites que la van precedir.